

er eneraadig over en Del eller ikke. Ved Arvedelingen vil denne Del af Formuen vise sig at være fælles; men i andre Retninger kommer Særeeprincippet frem; dette kan ikke negtes. Vil man blot tage Hensyn til den praktiske Opfattelse, ville Løgsfolk opfatte det, som om der er Særee. Konen vil sige: det er Mit og det er Dit. Men ogsaa i det Praktiske skal det i flere Retninger vise sig, at Reglerne om Særee maa komme til Anvendelse og give Anledning til tvivlsomme Spørgsmaal, upaatviolet til langt flere, end man vistnok i dette Dieblif vil være istand til at opregne. Min ærede Kollega her ligeoverfor (Oyenbøll) omtalte det Tilfælde, at Manden døde først, og Konen var den længstlevende. Jeg vil døe et lille Dieblif ved dette Tilfælde og tænke mig, at der ikke er Børn. Der vil da fremkomme det Særshyn, at, naar Konen modsætter sig — hvad hun rimeligvis i Reglen vil gjøre, — at det, hun saaledes har erhvervet, anvendes til Dækning af den Gjæld, Manden har kontraheret, kunne Kreditorerne ikke holde sig dertil; men omvendt; med Hensyn til Arvedelingen maa hun finde sig i, at det, hun saaledes har erhvervet, tilbøds skal gaa over til Mandens Arvinger. (Oyenbøll: Nei). Aldeles utviflsomt! Hun kan i levende Live disponere over det, og det kan ikke tjene til Dækning af den fælles Gjæld, men i Tilfælde af Arv maa det gaa ind under Arvedelingen. Mandens Kreditorer ere ikke berettigede til at holde sig til det, men omvendt kunne Mandens Arvinger forlange deres Del deraf. Min ærede Kollega her ligeoverfor (Oyenbøll) mener det ikke; her have vi da strax et Exempel paa, hvorledes Folk af Faget blive uenige om Lovens Fortolkning, inden den endnu er traadt i Kraft. — Jeg vil nu tage det modsatte Tilfælde, at Konen dør først, og at Boet, naar det, som Konen har erhvervet, holdes udenfor, vil være insolvent, men derimod er solvent, hvis det indbrages derunder. Det vil da atter vise sig, at Særeeprincippet kommer til Anvendelse. Naar der nemlig i § 1 staar: „Saadant Gods hæfter et for Gjæld, som Manden har stiftet“, kan Skifteforvalteren heller ikke indbrage det under Boet til Dækning af Gjælden. Boet er insolvent; Skifteforvalteren er ikke berettiget til at raade over dette Gods til Dækning af Gjæld, hvorfor det ikke hæfter; Kreditorerne faae ikke Dækning. Derimod kommer dette Gods til at gaa i Arv efter Formuefællesskabsreglerne. — Jeg skal endnu tillade mig at henvise til et

Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Straffeansvaret. Man har flere Gange set Ytringer om, hvorledes Manden skal behandles, hvis han gaar hen og bemægtiger sig det, Konen saaledes er raadig over, og disponerer over det. Der er faldet Ytringer om, at han saa maa straffes som Tyv, Ransmand eller Røver. Dette er vist overmaade tviflsomt, der er vistnok ikke ret Mange, der bestemt tør besvare dette Spørgsmaal. Naar en Kone i sin Mand's Fraværelse gaar ind til deres Pengeskab, lukker det op, tager Pengene og bruger dem, hvad saa? Saa kan hun ikke straffes, og Pengene faas naturligvis ikke igjen. Gaar hun ud og sælger noget af Meublementet, af Mandens Klæder eller deslige, kan Manden vel søge det tilbage fra Kjøberen, men hun kan ikke straffes, hvorfor? Fordi det hører til den fælles Formue, hendes Salg er vel ulovmedholdeligt, men deraf følger kun, at Kjøberen maa finde sig i at tilbagelevere, hvad han har kjøbt; der er ikke Tale om, at hun har paadraget sig Straffeanvar. Hvad sker nu, naar Manden bærer sig ad paa samme Maade med Hensyn til det, som Hustruhen har erhvervet? Man siger, at han skal straffes som Tyv, Røver eller Ransmand, men dette er overmaade tviflsomt; thi dettagne Gods hører jo til Fællesboet. Konen kan ikke straffes, naar hun gaar hen og sælger Mandens Frakke, skal nu Manden straffes som Tyv, naar han bemægtiger sig, hvad Konen er raadig over, og sælger det? Kan han ikke straffes — og han kan neppe straffes som Tyv — bliver den Bestyrelse, hun kommer til at nyde, ikke meget stor; den vil væsentlig indskrænke sig til, at hun, hvis hun kan finde sin Ting, og det er en Ting, der lader sig individualisere, altsaa ikke Penge eller deslige, kan ved en Proce's søge den tilbage, hvor hun finder den. Dette forholder sig nu iøvrigt i det Enkelte, som det vil — jeg har kun fremdraget disse Exempler for at vise, hvilke Tviflsmaal Lovforslaget frembyder. Man kan være temmelig vis paa, at der vil komme mange flere end disse. Men Grunden til disse Tviflsmaal ligger simpelthen i, at skjøndt disse Giendele, fordi man holder sig saa nær som mulig til den gjældende Ret, maa henføres til Fællesformuen, saa overføres i andre Retninger Reglerne fra Særeet deraf. Det er dette, som jeg særlig har at indvende imod det foreliggende Lovforslag, og som viser det Uheldige og Ubetimelige ved det Spørgsmaal, om Hustruens formuerkelige Stilling fordrer en ganske anderledes